

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí v Bratislave 14. septembra 2011 v trestnej veci obžalovaného **M. Ď. pre prípravu trestného činu vraždy** podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), o odvolaniach krajského prokurátora v Košiciach a obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. septembra 2010, sp. zn. 1T 7/04, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolania prokurátora a obžalovaného **M. Ď. sa z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach ako súdu prvého stupňa z 24. septembra 2010, sp. zn. 1T 7/04, obžalovaný **M. Ď.** bol uznaný za vinného zo spáchania prípravy trestného činu vraždy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

od októbra 2002 do 5. januára 2005 v K. a na iných miestach nadviazal kontakt s mužom s menom M., u ktorého za dohodnutú finančnú odmenu 200 000 Sk objednal usmrtenie jeho bývalej manželky JUDr. R. Ď., a preto tomuto mužovi dal identifikačné údaje o bývalej manželke ako aj zálohu 25 000 Sk na výdavky a napokon určil aj termín usmrtenia po 15. januári 2003, k čomu však nedošlo pre zásah polície.

Krajský súd za to obžalovanému uložil podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 40 ods. 2 Tr. zák., trest odňatia slobody na päť rokov, na jeho výkon obžalovaného zaradil podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do druhej nápravno-výchovnej skupiny; podľa § 73 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. uložil tiež ochranné opatrenie (zhabanie peňažnej hotovosti 25 000 Sk – 829,85 €) v prospech štátu.

Proti rozsudku krajského súdu podali odvolania krajský prokurátor v Košiciach a obžalovaný M. Ď..

Prokurátor sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. a rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci (§ 259 ods. 3 Tr. por.); s poukazom na predchádzajúce rozhodnutia vo veci obžaloba jednak žiadala, aby konanie obžalovaného bolo právne posúdené podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. a jednak namietala aplikáciu § 40 ods. 2 Tr. zák., na základe čoho bol obžalovanému uložený mimoriadne znížený trest.

Obžalovaný M. Ď. v odvolaní sa taktiež domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a meritórneho rozhodnutia odvolacieho súdu v smere oslobodenia spod obžaloby. Obžalovaný pritom poukázal na svoju doterajšiu obhajobu, že totiž jeho konanie bolo vyprovokované policajným agentom. Túto jeho aktivitu podľa názoru obžalovaného nie je možné posúdiť ako trestný čin; poukázal tiež na to, že predpokladaný vražedný útok na poškodenú sa snažil sám zastaviť (prostredníctvom SMS správy), teda že upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu skutku a odstránil nebezpečenstvo vzniknuté z prípravy, čím zanikla trestnosť činu.

Najvyšší súd v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolania sú prípustné (§ 245 ods. 1 Tr. por.) a že nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por.; preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na prípadné pochybenia odvolaniami nevytýkané, pričom zistil, že opravné prostriedky nie sú dôvodné.

Odvolací súd už opakovane konštatuje, že posudzovaná trestá vec bola viackrát prerokovaná a rezultovaná súdom prvého stupňa, resp. skúmaná opakovane v odvolacom konaní alebo aj v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Počas celého dlhšie trvajúceho procesu bol skutkový stav vykonanými dôkazmi dostatočne zistený v rozsahu potrebnom na rozhodnutie (v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por.) a neprichádza už reálne do úvahy potreba a možnosť ďalšieho dokazovania. Tento

záver je v súčasnosti správne vyjadrený v posudzovanom rozsudku krajského súdu z 24. septembra 2010.

Genézu teraz odvolaniami napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odrážajú predchádzajúce rozhodnutia vo veci.

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 24. septembra 2003, sp. zn. 3T 12/03, konanie obžalovaného bolo právne posúdené ako príprava na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák. v podstate na skutkovom základe už uvedenom, avšak so záverom, že obžalovaný inkriminovaným konaním chcel vyriešiť majetkové spory po rozvode manželstva a snahou zachovať si vylúčenú dispozíciu s domom na M., ktorý bol predmetom sporu medzi bývalými manželmi.

Rozsudok súdu prvého stupňa z 24. septembra 2003 aplikoval pri rozhodovaní o treste aj ustanovenie § 40 ods. 2 Tr. zák. a obžalovanému uložil trest odňatia slobody na päť rokov.

Následne v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku (sťažnosti pre porušenie zákona) Najvyšší súd sa vyslovil k otázke legálneho nasadenia policajného agenta (muž s menom M.), k možnosti vyprovokovania trestnej činnosti jeho aktivitou posúdeniu konania obžalovaného podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. a k možnej aplikácii ustanovenia § 40 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o treste.

Najvyšší súd v týchto smeroch poukazuje na právne závery vyplývajúce zo spomínaného rozhodnutia reagujúceho na sťažnosť pre porušenie zákona (rozsudok Najvyššieho súdu z 22. júna 2004, sp. zn. 2Tz 12/2004), ako aj jeho komentujúcich a spresňujúcich rozhodnutí zo 16. novembra 2005, sp. zn. 1To 83/2005, a najmä z 29. októbra 2008, sp. zn. 3 To 13/2007; odpisy týchto rozhodnutí boli procesným stranám doručené, a preto by bolo kontraproduktívne tam uvedené závery ešte ďalej opakovať.

Javí sa však potrebným sumárne zvýrazniť závery vyplývajúce z doterajších spomínaných rozhodnutí Najvyššieho súdu.

Bolo preukázané, že obžalovaný spáchal žalovaný skutok tak, ako je konštatované v napadnutom rozsudku krajského súdu z 24. septembra 2010;

obhajoba obžalovaného nebola preukázaná a s jeho tvrdeniami uvedenými v terajšom odvolaní odvolací súd sa už zaoberal a reagoval na tieto vo svojich rozhodnutiach;

ako už bolo konštatované, nasadenie a účinkovanie agenta v celom prípade bolo legálne a neprichádza do úvahy jeho posúdenie ako vyprovokovanej trestnej činnosti;

právne posúdenie skutku obžalovaného ako prípravy na trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. nebolo predchádzajúcimi rozhodnutiami uzavreté a záviselo od skutkových zistení v konaní pred súdom prvého stupňa ako aj aplikovania ustanovenia § 88 Tr. zák.;

pri rozhodovaní o treste taktiež nebolo vylúčené použitie § 40 ods. 2 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Krajský súd dokazovaním vykonaným doteraz, najmä však pred napadnutým rozsudkom z 24. septembra 2010, sa plne zaoberal otázkami vyplývajúcimi z dvoch posledne vyššie vymenovaných záverov, pričom Najvyšší súd jeho výsledok plne prijíma.

Z vykonaných dôkazov vyplýva, že obžalovaný si síce objednal fyzickú likvidáciu jeho bývalej manželky, ale nebol preukázaný jeho úmysel takto (ako dôsledok prípadnej smrti JUDr. R. Ď.) získať majetkový prospech. Osobitne je pritom potrebné poukázať na to, že obžalovaný sa snažil riešiť majetkový problém medzi manželmi, resp. aj po ich rozvode v podstate na svoj úkor (jeho podiel na majetku by postúpil na dcéru pochádzajúcu z manželstva).

Rezultát krajského súdu, že obžalovaný vo forme priameho úmyslu spáchal prípravu na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1 Tr. zák., je teda legálny a správny, pričom logicky už potom neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 88 Tr. zák.

Odvolací súd zároveň konštatuje, že okolnostiam prípadu zodpovedá aj použitie mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia v zmysle § 40 ods. 2 Tr. zák. (ale primerane aj ustanovenia § 39a ods. 3 Tr. zák.) pri rozhodovaní o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu; obidva tieto výroky napadnutého rozsudku sú zákonné.

Odvolací súd taktiež ako legálny si osvojuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o uložení ochranného opatrenia; zároveň konštatuje, že krajský súd počas celého procesu konal v súlade s procesnými predpismi.

Krajský súd pritom v intenciách § 125 Tr. por. v odôvodnení svojho rozsudku primerane vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladá so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako hodnotí rozsah dokazovania, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Vzhľadom na toto jasné odôvodnenie výsledku krajským súdom a jeho akceptáciu Najvyšším súdom tento na príslušné časti písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku poukazuje a tieto si osvojuje.

Najvyšší súd zväziac všetky rozhodné okolnosti dospel k záveru, že z týchto dôvodov odvolanie prokurátora i odvolanie obžalovaného nie sú dôvodné, a preto ich podľa § 256 Tr. por. obidve zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. septembra 2011

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová